

Tiếng thần rừng

Phong Ngạn ¹

Nam nhìn các bạn, chằm rãi kể :

- Không nói thì các anh cũng biết là máu giận của tôi sôi lên sùng sục.

Các bạn chàng đồng đáp một lượt :

- Ai ở vào địa vị anh cũng thế.
- Nhưng tôi khác người ta một chút là tôi không hành động ngay.

Tôi cố trấn tĩnh, để cho hai đứa nó van xin tôi tha thứ.

- Nhưng sao anh lại bảo là suýt giết người ?
- Tôi chỉ suýt về sau. Tôi bằng lòng tha thứ chúng nó, và quên hết mọi việc. Quên bề ngoài thôi, bề trong thì tôi cứ sắp đặt cuộc rửa hận.
- Anh ác lắm. Những người trầm trầm, toan tính thì tàn nhẫn vô cùng.
- Tôi cũng nhận là thế. Thói thường, người ta chỉ hành động vì xui khiến bởi cơn thịnh nộ. Tôi hành động theo lẽ phải. Đại gì mà giết nó liền để ở tù. Ghen là một trường hợp giảm khinh đấy, nhưng tuy khỏi rơi đầu, nhưng ít ra cũng mười năm tù.

Tôi giả quên đi đến được một năm. Thằng ấy không còn nghi ngờ gì nữa và yên lòng sống như thường.

Nó yên lòng cho đến đổi tưởng tôi là thằng ngốc và có ý muốn tái phạm. Còn vợ tôi thấy tôi dễ dãi quá cũng khuyến khích nó, nên chi lương tâm tôi như được giải thoát. Các anh nghĩ coi, dầu mình có ác đến đâu đi nữa, mà người ta không có tội lỗi gì, giết sao cho đành. Vì vậy mưu toan phản bội của hai đứa nó khiến cho tôi dễ tính quá : khỏi do dự vì lương tâm.

Hôm đó tôi rủ thằng nọ đi săn. Tôi rủ khéo lắm. Nó đi mà người nhà nó và người nhà tôi không biết đi đâu, và đi với ai.

Chúng tôi, nói là tôi thì đúng hơn, cố tránh tất cả những nẻo đường có người quen biết, và chỉ sống với lương thực mang theo, để khỏi nhờ cậy ai, và đi sâu vào miệt rừng Xuân Lộc.

Hắn ta khỏe mạnh hơn tôi nhiều, thành ra tôi phải đọi dọi, chớ không phải cứ lòi hẳn vào rừng là giết hẳn được đâu.

Tôi đã dự đoán điều đó nên đem lương thực rất nhiều, và một cái lều vải bố xám.

Tôi cố ý phá bằng cách bắn chỉ thiên lu bù cho thú nó sợ mà trốn mất. Nếu săn được, hẳn đòi về làm sao ?

Đêm đến chúng tôi đốt lửa quanh trại, rồi một đứa canh cho đứa kia ngủ.

¹ Bình-nguyên Lộc

Những lúc anh ta nằm ngáy âm âm, tôi đều có lăm le mãi con dao sắc nhưng không bao giờ dám ra tay. Tôi tự bảo không chắc mình đâm một cái là hắn chết ngay. Như thế hắn còn đường chống cự, và cuộc tranh đấu sẽ khó khăn. Thật ra thì là tôi ớn tay ; không phải là tay giết chóc chuyên môn, tôi chỉ nghĩ đến cái việc con dao cắm phập vào thịt, máu trào ra mà nổi ốc cả mình. Hôm ấy chúng tôi đi ra bờ sông tìm kỳ đà săn chơi. Hắn thấy bóng một con, men tới trước. Thấy thế tôi cố ý chần chờ ở lại sau. Đến chừng cách hắn độ một trăm thước tôi giơ súng lên định bắn. Hắn đứng lom khom đưa cái lưng và cái ót lại phía tôi. Dầu bắn dò thế nào, tôi cũng hạ hắn được ngay phát đầu.

Tôi nhắm kỹ lưỡng lăm, và vừa toan bóp cò thì bỗng nghe một tiếng một người ồ ồ nói lớn lên:

- Ông trời có con mắt !

Tay tôi bỗng bủn rủn, tôi hạ súng xuống hồi nào không hay, đứng sững đó như bị trời trông.

Hắn trở lại, bức đầu, bức tóc và chươi thề :

- Ai biểu anh nói gì đó ! Tôi hút gió, nó vừa nhắm mắt, tôi rình lấy bá súng đập nó, kể bị anh la, nó giật mình mở mắt ra đông mất.

Hắn còn định cần nhằn tôi nữa thì chợt thấy vẻ kinh hãi của tôi, hắn hỏi :

- Làm sao ? Cái gì mà anh hoảng lên thế ?

Hắn hỏi rồi không nghe đáp, nên thủ thế, nhìn quanh đó, đoán rằng có thú dữ.

Tôi cũng nhìn quanh, nhưng để tìm cái khác.

Ngó mãi mà không thấy gì, hắn nổi dóa quất :

- Mà cái gì chó ?

Tôi hoàn hồn lần lần, rồi nói :

- Lạ quá ! Không phải tôi nói. Nhưng ai nói, tôi tìm mãi mà không thấy.

- Nhưng nó nói cái gì ?

- Nó nói... à nó nói... cái gì tôi cũng không nghe rõ.

- Nó nói to như thế, anh ở gần đây lại nghe không rõ ?

- Vì tôi sợ quá.

- Sao lại sợ. Cọp anh không sợ, mà người ta nói, anh lại hoảng lên.

Ừ, vô lý thật. Bây giờ tôi mới nhận ra, là đối với hắn, tôi rất vô lý. Cái gì mà nghe tiếng nói lại hoảng hốt lên?

Nhưng đối với tôi, thì tôi không vô lý chút nào cả.

Chúng tôi lại trở về lều để ăn bánh mì với lạp xưởng nướng, cái món đã ngày mà vẫn phải ăn hoài.

Ăn xong, hắn giận lấy vì bị ăn bánh mì củi khúc, nên nằm lăn ra ngủ. Hắn khỏe người lắm, nên nằm xuống là ngáy pho pho.

Còn tôi, tôi ngồi nhớ lại cảnh ban nãy rồi rùng mình.

Chắc có người đã thấy cử chỉ của tôi, tôi nghĩ may là tội ác tôi chưa làm, chớ trễ nửa phút thì đã bị tù rồi, vì cuộc sát nham có người chứng kiến.

Tôi bắn khoản mãi, không biết có nên về tay không để đợi dịp khác, vì lần này mà hành động thì nguy cho cái đầu của tôi.

Suốt ngày ấy, tôi không chịu đi đâu cả, mặc dầu hấn thức dậy và rú tôi đi.

Đến chiều lại, hấn đội đèn đi bắn một mình.

Tôi ở lại đốt lửa như thường, và lắng nghe tiếng rùng đêm bắt đầu nổi dậy.

Đầu tiên là tiếng chim ụt vang dội cả khu rừng to, kế đó là tiếng vạc, tiếng cú, tiếng của những loại chim gì ăn đêm, và đang reo mừng khi ngày sắp tắt.

Bỗng một giọng ô ề, một giọng thổ của người đứng tuổi nói oang oang lên :

- Ông trời có con mắt ! Ông trời có con mắt !

Tiếng nói không to, nhưng cũng vang rền lại nhờ đồng vọng trong rừng, không rõ từ hướng nào đến, rất gần mà không phân biệt được là cách xa bao nhiêu. Da tôi mọc ốc khắp nơi. Tôi rùng mình lên và bất giác trùm mền lại.

Trời ơi, không phải tiếng người nữa rồi. Vào giờ này trừ bọn săn đêm ra, dám chắc không còn ai héo lánh đến đây cả, cho dầu là bọn thợ rừng.

Ban mai tôi yên lòng được, là đã nghĩ rằng người làm chứng chỉ thấy cử chỉ của tôi, nhưng không làm gì tôi được.

Bây giờ đây, rõ ràng cái người chứng ấy là một "kẻ khuất mặt", một sơn thần cũng nên, thì tôi làm sao mà yên sống được với cái tội ác cho dầu chưa làm ?

Tôi run sợ như vị sơn thần ấy đứng đầu đó, nhìn tôi và hăm dọa trừng trị.

Lửa bên ngoài đã sắp tàn, mà tôi cũng chẳng dám ló ra để lấy thêm nhánh cây khô nuôi nó ! Tôi sợ thú dữ. Nhưng thú dữ cứ đến mà ăn tôi đi, tôi sợ sơn thần nhiều hơn.

Đêm đó tôi lên cơn sốt, và đinh ninh rằng sơn thần hành tôi. Đến khuya hấn về, tôi xin hấn mai này dìu tôi về chợ để chết cho yên thân.

Ngày mai, tôi đỡ sốt. Chúng tôi xếp lều, rồi mang lên đường.

Đi được đã một cây số ngàn, chúng tôi gặp anh thợ rừng đeo ná, tay xách rìu và con quạ đen mun lông đầy máu.

Bạn tôi hỏi :

- Quạ ăn thịt không được, mà anh bắn làm gì ?
- Nó làm tôi hết hồn hoài nên tôi mới bắn.
- Nó làm sao ?
- Nó đậu trên ngọn cây, rồi nói tiếng người...

Cả hai chúng tôi đều kêu lên, bạn tôi kêu xong, cười xòa nhìn tôi mai mỉa còn tôi thì tức giận vô cùng.

- Các ông tính, giữa rừng hoang vắng mà nó nói om lên, nghe có lạnh mình không ?
- Nhưng quạ nuôi, sao lại ở rừng ?
- Có lẽ ai làm sẩy, nó trở về rừng, rồi thỉnh thoảng nhớ những bài học cũ nên nói bậy chơi cho đỡ buồn.

Từ đó, tôi không nghĩ tới vụ giết bạn nữa. Mình hèn quá mà, nghe cái gì cũng sợ thì còn nói đến chuyện làm dữ chi cho mất công.

© Binhnguyenloc.com